

тѣ, тѣзи стары чада на земята, които са виждахъ че заплашватъ небето, высокытѣ тополы, зеленытѣ и клончасты брѣстове, буковетѣ които сж красотата на лѣсоветѣ падатъ у брѣговетѣ на рѣката Галеза; тамъ са издига добрѣ наредена клада която прилича на правилно здание; пламкытѣ блѣва и една выхрушка отъ дымъ са издига чакъ до небето.

Лакедемонянытѣ пристѣпватъ медленно и унило съ копията си обрнжты на долу и съ очи наведены къмъ земята: горка скърбъ е изобразена на свирѣнытѣ имъ лица и обилны сълзы са роняхъ отъ очитѣ имъ. Посрѣдъ тѣхъ са виждаше Ферекидъ, старецъ помалко изнуренъ отъ старость отъ колкото отъ скърбъ че преживява Иппія, когото отъ дѣте бѣ въспиталъ. Той издигаше ржцѣ къмъ небето и очитѣ му плавахъ въ сълзы. Отъ смъртта на Иппія, той са отказа отъ сѣка храна; сладкытѣ снъ не посѣти неговытѣ мигачы, нито прекрати ни за минута мжчителната му скърбъ. Той вѣрвѣше подаръ множеството като са олюляваше и не знаеше кждѣ отива. Ни една дума не излѣзваше изъ устата му, защото сърцето му бѣше съвършенно разбито, и туй му безмолвіе приличаше на безнадежностъ и безчувственность. Но когато видѣ кладата пламнѣла, той тутакси извика като смаянъ: „О Иппіе, Нема прочее да та видѣж! Иппій вече не съществува и азъ живѣжъ еще! О възлюбленный ми Иппіе, азъ ти докарахъ тѣзи смърть, защото азъ та научихъ да я презирашъ! Азъ мисляхъ че твоитѣ рждѣ ще ми затворѣтъ очитѣ, и ты ще приемешъ послѣдното ми дыханіе. О жестоки богове! За туй ли ми продължихте живота за да ма оставите да видѣж смъртта на Иппія! О любезно дѣте което азъ отхранихъ, за което съмъ са толкози грижилъ, нема вече да та видѣж: но ще видѣж майка ти която ще умре отъ скърбъ като ще укорява мене за смъртта ти; ще видѣж младата ти супруга да са удря по гърдытѣ, да си кжса косытѣ, и за сичко туй азъ съмъ причина! О любезна сѣнко, призови ма на брѣговетѣ на Стикса; свѣтлината ми е несносна вече: тебе само, любезный Иппіе, искамъ азъ пакъ да видѣж, Иппіе, Иппіе! любезный ми Иппіе! азъ живѣжъ еще за да отдамъ на праха ти послѣдното цѣлованіе.“